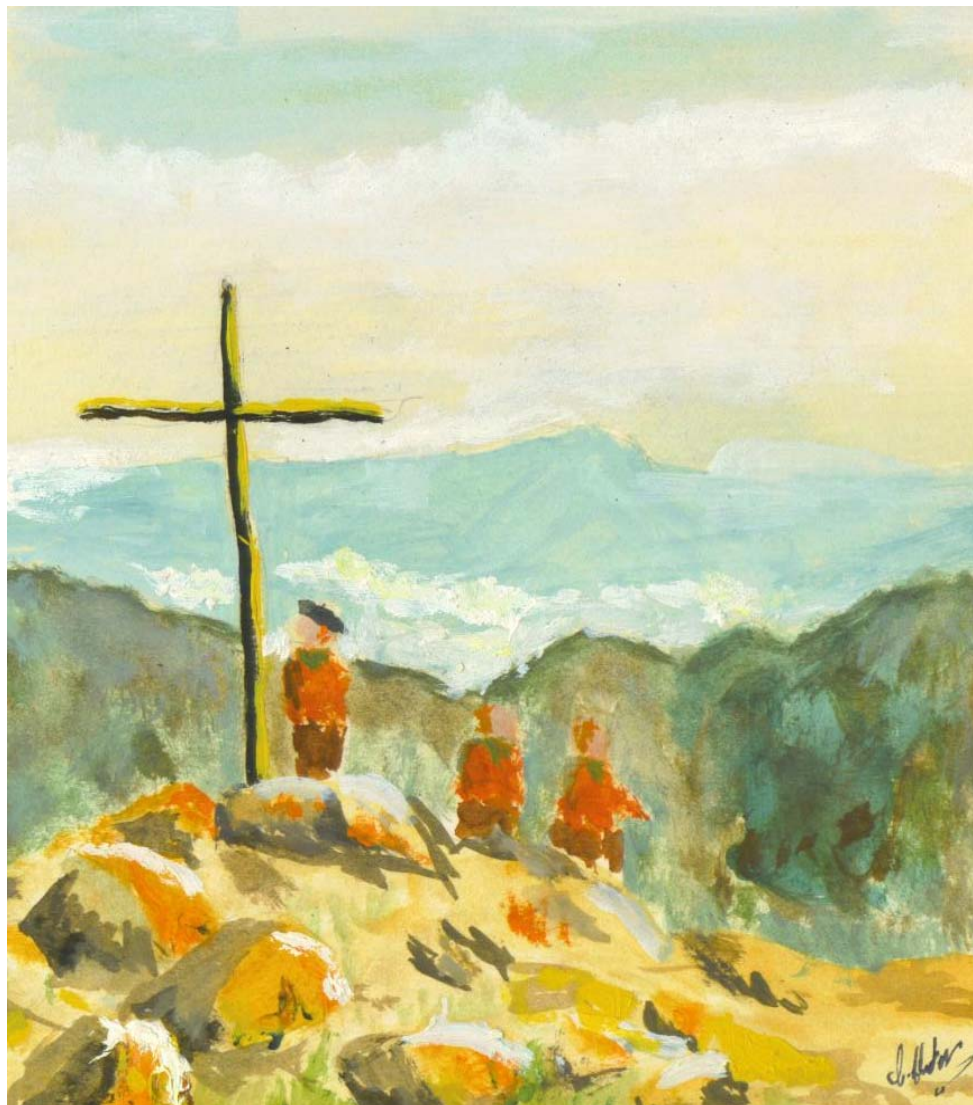

ÀKELA

Butlletí informatiu - Exemplar gratuït - Tardor 2015 / Núm. 50

AMICS I ANTICS ESCOLTES

REFUGIATS

Els estats europeus estan desbordats amb l'onada de refugiats procedent de Síria, la pitjor crisi migratòria viscuda des de fa molts anys al continent europeu. No hi ha una resposta comuna al problema, que cada dia que passa és més greu i urgent per a la gent que pateixen aquest exili forçat per la guerra al seu país. És evident que Europa no està sent un exemple per a la resta del món: la resposta fins ara ha estat reunions intercanvis d'acusacions i promeses incomplertes. Aquesta és la realitat.

El drama humanitari és de tal envergadura que calen decisions valentes i molta generositat per la nostra part. El més prioritari és preparar les estructures d'acollida per a aquests centenars de milers de persones que estan creuant les fronteres europees amb nenes i gent gran, molt sovint al límit de les seves forces. Ha sigut un camí molt llarg, ple d'entrebancs i humiliacions.

Els països mediterranis, Grècia, Itàlia, Espanya, ja saben d'aquests temes, fa molt de temps que els estem patint cada dia. Segons sembla, fins que el problema no arriba a Alemanya no és un tema important, aquí hi ha el problema de veritat. Europa té un problema seriós al qual aviat haurà de fer front, que és posar ordre a la governació del conjunt dels països de la Unió. Cal posar polítics honestos i representatius dels ciutadans d'Europa, si no aquest projecte no té futur. Ara tenim l'oportunitat de demostrar al món que volem fer una Europa més humanitària i solidària. Els problemes són sovint una oportunitat per millorar la situació actual, els refugiats mereixen un esforç col·lectiu de tots els demòcrates europeus.

Joan Martínez

EDITA

Associació d'Antics Escoltes del Masnou
Seu d'entitats c/ Barcelona, 5, espais El Casinet
Apartat de Correus 74 - 08320 El Masnou
e-mail: akelamasnou@gmail.com
Dipòsit Legal B-14.732.2002

REDACCIÓ

Joan Martínez, Xavi Pérez, J.Ma.García

L'entitat no es fa responsable del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

COL.LABORADORS

Ramon Asensio
Carme Giralt
Josep Vendrell
Jordi Manrique
Xam Fils
Joan Camps
Francesc Muntanya
Jordi Milà
Mercé Hernández
José Miguel Barrachina
Jordi Dolz
Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi de Catalunya
Escoltes Catalans
Manel Martínez
Francesc del Arca
Nati Herrador
Grup Fills
AEiG Galzeran
Amics del ferrocarril

CORRECCIÓ : Oficina de Català del Masnou

SUMARI

Portada.....	Promesa d'en Laureà Folch
Editorial.....	2
AE Galzeran.....	3
Escoltes catalans.....	4
Minyons Escoltes (MEGSJC).....	5
Recordant l'escoltisme.....	6
Els joves parlen.....	7
Rutes del nostre entorn.....	8
Societat.....	10
Informàtica	12
Sabieu que... ..	14
L'escola parla.....	15
Grup fills.....	16
El món del ferrocarril.....	17
Tast cultural.....	18
La cuina de casa.....	19
Meteorologia.....	20
Poesia.....	22
Activitats	23

www.amicsianticsescoltesdelmasnou.weebly.com
www.facebook.com/amicsianticsescoltesdelmasnou
www.elmasnou.cat

(Cerca ENTITATS. Filtra per Cultural.
Cerca Associació d'Amics i Antics Escoltes del Masnou)

ARTOSILLA Un poble on tornar

Al nord d'Osca, ben a prop dels Pirineus, trobem un petit poble que combat, amb l'esforç quotidià, el consumisme desenfrenat tant habitual en la nostra estimada societat capitalista.

Als anys 80 el govern d'Aragó va cedir a l'associació Artiborain les aldees, abandonades sota el règim franquista, Aineto, Ibort i l'esmentada Artosilla. Durant aquests anys s'ha apostat per la rehabilitació i la repoblació dels espais i ha esdevingut un refugi per aquelles persones enamorades de la vida rural.

L'augment de la població d'Artosilla es va multiplicar fins arribar a les actuals 15-20 persones que conviuen habitualment. Tota aquesta gent, majoritàriament jove, ha accelerat el procés de reconstrucció del poble i, aquí, és on intervé l'A.E. Galzeran.

Arran d'una trobada fortuïta amb l'Adriana i el Ricard, una parella que fa no més de 2 anys que viuen a Artosilla, ens vam il·lusionar amb un projecte que podria aportar moltíssim tant pels joves del cau, com pels veïns del poble.

D'aquesta manera vam acabar els Caps i els Pioners de l'A.E. Galzeran a un poble perdut de la mà de Deu, però com som ben laics, l'experiment va sortir d'allò més bé.

Vam estar d'una setmana acampats, terreny no els hi falta allà dalt, i ens van cedir el seu espai de reunions i assemblees per si plovia, «la caracola».

Els i les joves van fer de tot, la primera nit va començar forta. La Núria, una veïna, ens va convidar a se casa i va dinamitzar una classe de ioga musical, amb la qual ella ens mostrava una manera peculiar de connectar el cos amb la ment, i on les emocions de tots i cada un dels participants sortien a l'exterior. Vam sortir d'aquella casa volant. Conforme anaven passant els dies la gent del poble ens anava proposant tasques i treballs a fer i, per sort, l'Adriana ho va saber gestionar tot molt bé.

Per petits grups vam reomplir de fang i sorra las parets de la caracola, vam obrir un camí amb l'Àlvaro, vam treure escarabats de la patata que havien envaït les plantacions del poble amb l'Adriana, vam ajudar a portar troncs a una de les cases en construcció, vam treure totes les runes de l'antiga casa-fortalesa dels Villacampa, vam anar a pasturar amb el Marcos, vam pintar els noms dels carrers amb el Rafael...

La gent del poble en un principi no s'ho creia, no entenien que vingués algú a ajudar-los sense demanar res a canvi. Els vam voler fer entendre que ja ens enduiem molt; treballar amb ells, escoltar-los parlar de les seves vides i tenir l'oportunitat de fugir de la quotidianitat de les nostres era més del que ens pensàvem emportar.

Per nosaltres Artosilla és un poble on tornar.

40 anys passen de pressa

El passat 14 de desembre Escoltes Catalans va fer 40 anys. El món ha canviat en tot aquest temps, l'Associació també, però podem dir que seguim treballant per deixar un món millor de com l'hem trobat i que les generacions passen, però els valors perduren.

Durant el curs 2013-14 es va consultar els Agrupaments sobre com volíem celebrar el 40è aniversari, i es va concloure que es volia fer de manera conjunta, participativa i amb alguna acció reivindicativa. Així és com va néixer el #6JdeJuny, un acte en el qual EC es va implicar amb el país a través de la senyalització de camins al matí i amb una trobada per recordar el passat i encarar el futur de l'Associació a la tarda.

Fent el Camí

Així que després de rebre formacions específiques per part de l'Associació el Camí, els membres d'Escoltes Catalans van apadrinar i senyalitzar un tram de gairebé 150 quilòmetres a diferents vegueries. El Camí és una ruta de senderisme cultural d'uns 4.750 Km senyalitzada de forma participativa, per fer a peu i que recorre els Països Catalans prenent una forma de 8, i d'aquí és on sorgeix el símbol del Camí. El projecte es va iniciar l'any 2003 amb la voluntat de vertebrar les terres de parla catalana des de la vivència i la coneixença, ajudant a conèixer millor aquesta terra, tot descobrint i revitalitzant la nostra dimensió col·lectiva.

El matí del dia 6 de juny els agrupaments van senyalitzar diferents trams d'aquesta ruta, dividits en 23 municipis pertanyents a 8 comarques.

#6JdeJuny a Vilanova i la Geltrú

Després de la senyalització del Camí tots els membres dels agrupaments, equips associatius i ex membres de l'Associació ens vam trobar al parc de la Quadra d'Enveja, de Vilanova i la Geltrú, on va tenir lloc la part més festiva de la celebració.

Tot va començar amb la inauguració de l'acte per part d'un grup d'animació que emplaçava pares, mares, nens, nenes, caps, antics, antigues, amics i amigues a celebrar aquests 40 anys d'Escoltes Catalans.

A continuació, els follets i els llops per una banda, i els raiers i els pioners per l'altra, van fer activitats per a conèixer més la història de l'escoltisme.

Per als claners i clanes, pares i mares i antics i amics, hi havia 7 conferències participatives: *Educació contra la xenofòbia*, conduïda per Mawa N'diaye, mediador senegalès; *Reptes de l'escoltisme català*, per Marina Gay i Victor Muntés, expresidents d'Escoltes Catalans; *Tots eduquem!*, per Miquel Essomba, doctor en pedagogia; *Educar vol dir prendre partit*, per David Brunet, expert en participació; *Lideratge col·laboratiu com a motor de canvi*, per Eduard Vallory, president del Centre UNESCO de Catalunya; *Dissentir, Resistir, Incidir*, per Gabriela Serra, activista amb més de 25 anys de militància; i per últim, *Medi natural: espai d'aprenentatge i creixement*, per Mariona Bertran, membre de l'equip de muntanya d'EC.

La celebració del 40è aniversari es va donar per finalitzada amb la cloenda en què antics caps, com la Neus Julià, el Joaquim Villanueva, l'Helena Beltran, el Raül Adroher, l'Eva Andreu, l'Oriol Sala, la Marta Alfonsea... van bufar les espelmes simbòlicament.

Finalment, tota l'Associació va ballar la cançó del 40è aniversari i es va entregar el premi a l'AE els Xarel·los (Veguera Camp de Tarragona-Penedès) per haver gravat el vídeo de la cançó del 40è que més «m'agrada» va rebre.

La celebració organitzada des de la FEJC

El 28 de maig es va celebrar un altre acte de commemoració dels 40 anys de l'Associació, organitzat per la Fundació Escolta Josep Carol. L'acte, conduït per Elisabet Carnicé, va tenir lloc al teatre del Centre Cívic de Can Felipa i va comptar amb les intervencions de Francesc Mateu, director d'Oxfam Intermón Catalunya; Miquel Essomba, doctor en pedagogia; Eduard Vallory, president del Centre UNESCO de Catalunya, i Elena González, presidenta d'Escoltes Catalans, que van aportar reflexions sobre el paper de l'escoltisme en l'educació d'infants i joves, i sobre el pes que té, ha tingut i tindrà en la nostra societat. L'actriu Sílvia Bel va aportar el punt emotiu de l'acte quan va llegir la carta que un pare havia escrit per a la seva filla just abans de marxar per primera vegada de campaments.

A banda de les reflexions, també hi va haver lloc per a l'art; des de la pintura, de la mà dels il·lustradors Angel Sauret i Rebeca Luciani, fins al clown Katraska i la música de Joan Casares trio, amb la cançó del 40è aniversari, interpretada per l'Anna Puig, Veguera del Barcelonès.

També hi va haver lloc per a les primícies, com la inauguració de la campanya de micromecenatge per a elaborar un documental que neix en el marc del 40è aniversari d'Escoltes Catalans.

Minyons Escoltes i Guies
de Catalunya

Ja som 15.000: comencem el curs amb un 5,4% més d'afiliats!

Donem la benvinguda als nous agrupaments de Santa Susanna, Vilafant i el districte de les Corts de Barcelona.

Sumant els infants, joves i caps dels agrupaments, els equips de demarcació i els equips generals, a Minyons Escoltes i Guies de Catalunya (MEG) som actualment **15.000 persones**. Fa un any, en tancar el curs 2013-2014, érem 14.235 persones. Per tant, en aquest últim curs **hem crescut un 5,4%** en el nombre total d'afiliats. Les últimes dades corresponen al tancament del curs, és a dir, al cens que teníem aquest 31 d'agost de 2015. Per tant, aquest increment respecte fa un any **no preveu encara les noves inscripcions** que hi hagi a principis d'aquest curs 2015-2016, ja que el període per afiliar-se no es tanca fins al mes de novembre.

Proporcionalment, destaca un **augment important de voluntaris i voluntàries** als equips generals (passant de 100 a 150 persones) i als agrupaments (passant de 2.640 a 2.896, un creixement del 9,7%). Pel que fa a les diferents unitats, en termes absoluts, **el grup més nombrós segueixen sent els Llops i Daines** (nens i nenes de 7 a 11 anys), que són 3.416 persones; seguits dels Ràngers i Noies Guia (11-14 anys), amb 3.009 persones. Després vindrien els Pioners i Caravel·les (14-17 anys), que són 2.243; els Castors i Llàdrigues (5-7 anys), que són 1.964; i per últim els Truc (17-19 anys), que són 1.017 persones.

Pel que fa al nombre d'agrupaments, s'estabilitza en 151. N'hi ha 3 que han tancat i 3 de nous que han obert. Els nous són **l'AEiG Estrella de Mar**, al districte de les Corts de Barcelona; **l'AEiG el Cau de Vilafant**, a Vilafant (Alt Empordà); i **l'AEiG Montagut**, a Santa Susanna (Maresme). A tots ells els donem la benvinguda!

Total de persones afiliades a finals de cada curs:

2010-2011: **12.751**
2011-2012: **13.378**
2012-2013: **13.729**
2013-2014: **14.235**
2014-2015: **15.000**

PROMESA D'EN LAUREÀ FOLCH

SORTIDA DE CLAN 19-11-1961, AL MONTSENY

Aquesta sortida va ser dedicada a la cerimònia de la promesa d'en Laureà Folch, segons consta en el llibre de La Ruta dels Novells. Article redactat a mà i en paper de barba per en Joan Sagré, i com era costum escrit en català, llengua prohibida en aquells temps. Dedico aquest escrit a l'amic Joan Cassi, de qui guardo molts bons records i amb qui he compartit moments inoblidables, que va morir el passat 14-9-2015. Em plau transcriure la versió:

«Sortim d'Ocata a les 4.51 h, direcció a Barcelona. El temps no és gaire segur. Som en Joan Cassi, Joan Casals, Jaume Grané, Ramon Asensio, Carles Unterlöhner, Jordi Godàs i Joan Sagré. El motiu d'aquesta sortida és la Promesa d'en Laureà Folch.

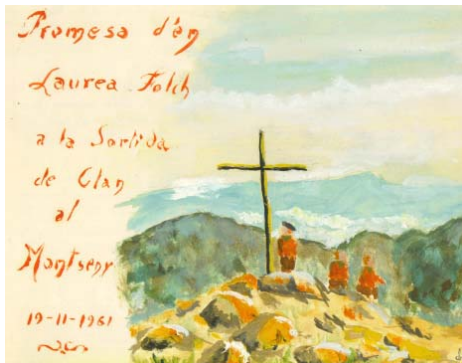
A l'estació de França, com que faltava una estona perquè sortís el tren, la colla Aprenants va treure el tema de l'Investiment i què s'havia de fer per aconseguir-ho. Mentre parlàvem, van anar passant grups de noies escoltes. Quan en Joan Casals tingué els bitllets, tots pujàrem al tren. Dins el vagó del tren hi van passar unes noies guies que es van parar un moment per parlar amb nosaltres.

A l'estació de Palautordera, baixàrem i ens vam encaixonar dintre d'una espècie d'autobús que només hi faltaven uns quants «indios» a cavall. Aquella tartana semblava una diligència. Passàrem per Santa Maria i Sant Esteve de Palautordera, fins al poble del Montseny. En Joan Cassi va preguntar quin era el camí que anava a Sant Bernat, i ens digueren que hi havia uns 8 km de carretera. Els últims 3 km foren d'una forta pujada i moltes voltes. Arribats a l'hotel, l'amo ens digué que a un quart d'hora de distància hi trobaríem uns prats d'herba. Aquell quart es va convertir en una hora llarga. Un cop al lloc, vàrem plantar les tendes, encendre foc, i amb un «tiçano» que feia vàrem sopar. Tot seguit vam fer una mica de vetllada, que va ser sobre la Promesa d'en Laureà Folch. Se li van fer unes preguntes del per què volia fer la Promesa i què hi veia en l'Escoltisme. Les seves paraules em sembla que van convèncer a tothom. Després vam anar a dormir.

Al matí, a dos quarts de vuit, va ser l'hora de llevar-nos. Una vegada tinguérem les tendes plegades i carregades a les motxilles vàrem començar a caminar fins a trobar un rierol. Aquí ens rentàrem la cara talment com si fóssim gats. Continuem la ruta, i quan portàvem una estona caminant, de cop i volta ens trobem al mig d'una tartera, i crec que ningú de nosaltres n'havia vist mai. A mi em va semblar imponent. Al mig de la tartera ens vam parar a esmorzar. En Jaume Grané ens va parlar de la caritat i ens va llegir un tros de Sant Pau i Sant Agustí, referent a la caritat, que deia: «Si jo donés tots els meus béns als pobres, i àdhuc la meua casa als altres i després donés el meu cos al foc, si no es fes per caritat res no em valdria. Si jo tingués una fe que pogués canviar les muntanyes de lloc i no tingués caritat, de res em serviria.»

En Joan Cassi va donar el plànol a en Laureà Folch perquè portés la sortida fins a dalt de la serra. Vàrem pujar per altres tarteres més o menys fortes abans d'arribar a dalt. Poc abans d'arribar-hi, vàrem trobar neu glaçada i en Joan Casals i jo tinguérem un petit canvi d'impressions. Un cop som a dalt, anem al turó de les Agudes i no veiem res: era la boira que feia acte de presència. Seguim fins al Turó de l'Home (1.713 m).

De baixada, la sortida la porta en Ramon Asensio. Quan som a uns plans sota del Turó, en Laureà Folch fa la Promesa. Com és costum, el vàrem mantejar i en Jordi Godàs va rebre un cop de bota. Una vegada a Santa Fe, agafem un autocar fins a Barcelona. Anem a missa i després ens encaminem cap a l'estació i agafem el tren que ens porta fins a Ocata. Aquí hi havia en Josep Vendrell, que se'n va anar amb en Jaume Grané.

Quan la realitat supera la ciència-ficció

Hi ha una sèrie de pel·lícules que potser coneixeu. En castellà les van anomenar la trilogia de «Regreso al Futuro», amb Martín J. Fox fent de Marty McFly i viatjant en el temps en les diferents entregues. Una d'elles és amb la que vull començar a introduir el tema d'aquest article. A «Regreso al Futuro II», el protagonista viatja al... 2015!

El 1989, l'època en què va ser rodada, uns 25 anys de diferència semblen molts. El fet és que, en tornar-se pel·lícula de culte, es va crear el que alguns denominen «prediccions». Que Star Wars Episodi VII estigués a la cartellera (com es veu al film) potser era quelcom predicible (si algú hagués sabut que Disney convertiria en franquícia l'obra de George Lucas), però m'agradaria destacar un input molt més real.

Un dels objectes més carismàtics del film és el monopatí volador. Sense rodes, el protagonista llisca pels carrers de 2015, concretament un 21 d'octubre.

Potser pensareu que és quelcom típic de la indústria cultural, i de la ciència-ficció de fa uns anys, preveure futurs que després no són consonants, com quan es creia que l'any 2000 la gent menjaria pastilles (per alimentar-se...).

Hi ha, però, monopatins voladors. A causa de l'impacte de la saga, un grup d'aficionats i científics n'han inventat un (amb tecnologia magnètica / d'imants que són incapaç de desenvolupar...), i l'estrena, si tot va bé, serà sobre les dates anticipades el 1989.

No és la primera vegada que una obra de ciència-ficció determina part del nostre futur, ja sigui per l'esperit i creativitat pionera dels seus autors, o per la integració dintre de la globalització cultural occidental d'un seguit de «clàssics» i tòpics.

Després de Star Trek, sabem que és molt probable que, algun dia, acabi existint una nau estel·lar de nom *Enterprise*. Després de la psichistòria d'Asimov, una barreja de psicologia i història, que partia de l'analogia molecular (no sabem com es comportarà una partícula, però sí un núvol de gas) aplicada a les grans civilitzacions galàctiques, va néixer la psicologia de masses. Jules Verne s'explica sol, com a pioner del gènere, en les 100 mil llegues de viatge submarí, per posar tan sols un exemple.

Fins a quin punt el progrés tecnològic està lligat a unes expectatives culturals creades en el passat?

PASSEJANT PELS VOLTANTS DE CAN GURRI

Situació: terme municipal de Santa Maria de Martorelles

Distància del circuit: 8 km

Temps aproximat de recorregut: 3 hores.

Dificultat: mitjana; la longitud i els desnivells són moderats.

Un xic d'història

Per la zona de Santa Maria de Martorelles també estan presents restes iberes, com les que podem trobar a altres indrets de la nostra serralada.

Realment es tracta de restes d'hàbitats aïllats que podem trobar amb relativa freqüència al nostre entorn. Els poblats generalment es construïen enturonats i envoltats de muralles. A la nostra àrea, el món ibèric està ben representat pels poblats de la Cadira del Bisbe, a Premià de Dalt, Céllecs, Burriac i l'*oppidum d'Ilduro*, que arribà a disposar de seca pròpia (encunyament de moneda). Estructures d'hàbitat dispers semblants a la comentada les podem trobar al turó d'en Rumpons (Roca d'en Toni), la zona de Vilanova de la Roca (ruta prehistòrica), Vallromanès (Roca Foradada), etc.

La font de riquesa dels ibers laietans que habitaven la nostra zona era fonamentalment la muntanya, el medi on desenvolupaven la seva activitat econòmica, agrícola i ramadera.

De fet, tot parlant de Santa Maria de Martorelles, cal ressaltar dintre del món de l'arqueologia el *collaret de variscita*, trobat a la zona el 1955 en un lloc anomenat la Bòbila d'en Joca i actualment conservat al Museu de Granollers. Aquest collaret fou trobat juntament amb un esquelet, diversos estris neolítics i armes. L'enterrament està datat a l'època del neolític mitjà, sobre el 3200-2500 a C.

La variscita és un fosfat d'alumini hidratat que una vegada polit es sol comercialitzar com a turquesa. Aquest mineral és la raó de ser de les mines prehistòriques de Gavà, que són visitables i actualment estan obertes al públic. Es creu que la variscita que conformen la vintena de drenes del collaret de Martorelles procedeixen de la mina de Gavà, a causa de de les relacions comercials d'aquella època.

Breu descripció del recorregut:

La proposta és un itinerari circular que té una primera part suau (que transcorre entre vinyes, bosc del torrent de Can Gurri i voltants de la font de la Mercè). Després, pujada entre alzinars cap al dolmen i font de Can Gurri, el dolmen de Castellruf i el turó de Castellruf.

Itinerari:

Arribem a Santa María de Martorelles i aparquem prop del cementiri. En acabar l'asfalt prendrem la pista de sauló que hi continua. Uns metres després la deixem i agafem un corriol a la dreta que voreja can Bernades, deixant la masia a la nostra dreta. Immediatament després agafem un corriol ascendent a la dreta cap a una pineda. Arribem a una bifurcació i pugem recte pel torrent de Can Gurri, deixant a la dreta un muret amb xiprers. Arribem a una pista perpendicular: indicatius cap a la font de la Mercè, Castellruf i el castell de Sant Miquel.

Deixem la masia de can Girona a la dreta i pugem per la pista (marques del GR 97.3 i d'un sender local). Passarem un gran dipòsit d'aigua cilíndric per la nostra dreta i un camí a l'esquerra fins a trobar un pal indicatiu. Nosaltres anem recte seguint els indicatius fins a la font de la Mercè.

Continuem per la pista en pujada, passem un cartell del Parc de la Serralada Litoral i trobarem un corriol a l'esquerra i dos camins enfront amb cadena. Agafem el camí de l'esquerra (no GR) i continuem pujant, sense fer cas dels corriols que anem trobant ni d'un camí a l'esquerra amb una cadena, que ens portaria al castell de Sant Miquel. Continuem per la pista per anar a buscar el dolmen de Can Gurri (de parets obliqües, amb la cambra composta per dues lloses a la capçalera i tres de laterals a cada costat –no és cobert-), al qual, situat a dintre de l'alzinar, podrem accedir per un corriol que hi ha a l'esquerra (marcat amb fites) que surt a l'alçada d'un pi pinyer que té clavat un cartell blanc i negre referent a la caça.

De nou al camí ample retrocedirem i a l'altura d'una clariana girarem cap a l'esquerra i anirem a parar a la font de Can Gurri. Passada la font trobem tres camins; pugem pel de la dreta, que després es bifurca i hem d'anar a l'esquerra. El corriol és costerut, mig tapat per la vegetació i molt erosionat per l'aigua. Sortim a una clariana amb una torre elèctrica a la dreta, deixem un corriol a l'esquerra i pugem recte pel camí més marcat. Veiem el turó de Castellruf enfront nostre; deixem un corriol a l'esquerra. Arribem a una pista perpendicular que agafem a la dreta, caminem uns metres i veiem un pal indicatiu i un corriol a l'esquerra, anant a petar al dolmen de Castellruf (sepulcre de planta rectangular, del 3000 aC, amb dos lloses a cada costat i amb una coberta trencada en dues parts).

Baixem al camí principal i pocs metres després arribem a una trifurcació. A la dreta baixariem a la font de la Mercè; nosaltres agafarem el de l'esquerra, que ens durà al poble passant per la pedrera d'en Galemí, però primer pujarem al cim de Castellruf pel corriol central. Pugem pel corriol boscos fins a una sitja amb uns murs laterals, agafem un corriol a l'esquerra i pugem per sobre roques.

El turó de Castellruf és un cim en el qual la primera ocupació va ser per part dels ibers. Més tard, a l'edat mitjana, es va bastir un castell, i les últimes construccions són de principis del segle XX, utilitzades com a refugi en les guerres carlines.

Descendim fins a la base del turó i agafem la pista de la dreta (abans ens quedava a l'esquerra) i comencem a descendir. Passem sota la línia elèctrica, deixem un camí amb cadena a la dreta, més tard un corriol a l'esquerra, i baixem deixant un altre camí a la dreta.

Sortim de la pista, passem una cadena i ens trobem a un carrer asfaltat que fem a la dreta i ja serem de nou a Santa María de Martorelles.

L'ARC DE SANT MARTÍ

Joan Camps i Ortiz

Havia de passar, els resultats de les eleccions municipals han completat per primera vegada un arc electoral irisat amb tota la gamma dels colors ideològics possibles que mai s'havien visualitzat. Ja era hora que les classes socials més marginades trobessin representació i la part del sac de l'abstenció que ocupaven es buidés per anar a emetre el seu vot in extremis com qui, sense esperança i sense tenir res per perdre, s'aferra a un clau ardent. A Ada Colau li ha caigut una merescuda responsabilitat, tant de bo que la seva cabdal aptitud sigui el talent que se li suposa i no acabi abusant de la llestesa que ja ha demostrat sobradament portant al límit l'agressivitat del seu discurs electoral, si bé també cal reconèixer que, si hagués actuat amb veu moderada, probablement Xavier Trias hauria assolit un empat tècnic favorable i ara com ara seria l'alcaldeable.

Si la Barcelona de veritat aspira a ser la capital de Catalunya integrada amb tots els ets i uts a Europa i al món, la política ha de saber assumir la convulsió d'aquests nous resultats electorals com una assignatura pendent, aprendre's la lliçó i escometre un nou recompte donant l'equitat democràtica a tot el ventall de la ciutadania. De la mateixa manera que en democràcia tots els ciutadans tenen dret a un vot, també els serveis públics: sanitat, ensenyament, habitatge i serveis socials, han d'estar dotats i distribuïts de manera que la mitjana del benestar no denigri els ciutadans de la Barcelona suburbial marginant-los, com ara, davant dels ciutadans de la gran Barcelona.

El que més em treu de polleguera cada vegada que hi ha eleccions, és la magnificació que els polítics anomenats d'esquerra fan del seu ideari de saló, em cansa el discurs cínic de prometre benestar sense esforç, sembla que facin una prèdica per aquells que no estudien ni treballen prometent-los ocupació quan ells mateixos en sa puta vida no han fet res de profit ni s'han guanyat un sol lloc de treball, i que si no fos pel padrinatge de la política i la seva endogàmia, es quedarien en el que realment són, mers paràsits de la societat. Fan discurs populista i ineficàç dels possibles interessos espuris que hi ha al darrere de les privatitzacions propiciades en l'ensenyament i en la sanitat, però no hi ha cap partit d'esquerres que gosi seriosament proposar, ni com a brindis al sol, la nacionalització de la banca: aquesta màfia usurera que ens ha endeutat a tots estafant i robant a tothom que han pogut, i ho han fet amb la connivència i la complicitat dels partits polítics, tant de la dreta com de l'esquerra, i també dels sindicats, que encara estan enquistats en el sistema ostentant bona part del poder.

Potser ja era hora que la prepotència del Partido Popular de Mariano Rajoy que tan bé representa Alícia Sánchez-Camacho a Catalunya rebés el càstig a les urnes, igual al que va anticipar el seu homòleg José Luis Rodríguez Zapatero, precipitant el declivi del no menys reprovable Partido Socialista Obrero Español. Els cops més forts per al PP, a part d'Alberto Fernández Díaz, que ha quedat a la cua de l'Ajuntament de Barcelona, els han rebut Alberto Fabra a la Comunitat Valenciana i José Ramón Bauzá a les Illes, quan quasi ja tenien guanyada la guerra contra el català, l'excels model pel qual l'inefable ministre d'educació i esports José Ignacio Wert està obcecat per imposar-nos per força aquí a Catalunya. En les recents declaracions a l'estil de *don Tancredo el novillero* que ens té acostumats, Mariano Rajoy ha volgut justificar el seu desastre electoral culpant els seus emissaris, que han explicat malament les excel·lències del seu mandat. Si això ha estat així, com a bon polític que és ja sap què ha de fer, com diria Maquiavel: «Si tu ets l'autor del missatge no cal que et mortifiquis assumint la responsabilitat cometent suïcidi polític, el que has de fer és de llibre: Matar el missatger» (això de matar és una metàfora). Doncs a mi em sembla que no ens aniria massa malament a Catalunya la desaparició del mapa polític dels lloables personatges que han parlat i actuat en nom de Rajoy aquí: els ministres Wert, Montoro i Fernández Díaz (don Jorge), la presidenta del PPC, Sánchez-Camacho (doña Alícia) i també Fernández Díaz (don Alberto), l'etern candidat del PP a l'alcaldia de Barcelona.

Alguna cosa haurà de fer Rajoy quan hagi paït el nefast resultat d'aquestes eleccions municipals i autonòmiques davant el seu futur immediat i abans de les eleccions generals properes. Si no ho fa ell l'hi faran fer, serà des de l'aparell del partit, des de la FAES amb l'ombra allargada d'Aznar i els seus acòlits, que, sense pietat, si no ho han fet encara, de ben segur que ho faran empentant-lo sota les rodes de les quadrigues mediàtiques dels diaris de la Villa i Corte que tots coneixem. Si rectificar és de savis, serà molt difícil trobar dintre del PP l'eminència capaç de desxifrar el missatge subliminal que no ha arribat a l'electorat que se'ls ha girat d'esquena. Potser Rajoy té raó en dir que ell és el millor candidat, ja que les grans figures com Bárcenas, Rato, Mato, Cospedal, Camps, Aguirre, Barberà, Botella i el mateix Aznar ja no són el que eren.

El que ha de passar segur que passarà, cal esperar i veure com ens acostem al 27 de setembre, data en la qual Mas ha promès convocar les eleccions autonòmiques en clau de plebiscit com l'única manera de poder referendar a les urnes el futur que els catalans, en majoria, volem per a Catalunya. Aleshores els nous ajuntaments resultants d'aquestes eleccions recents ja hauran complert els cent dies de govern i potser amb tot plegat, en la propera edició d'Akela, ja tinguem un horitzó més nítid per poder-lo esplaiar amb major satisfacció, o si més no amb dades suficients per poder percebre el nou futur amb una renovada càrrega d'entusiasme.

ACTUALITZACIÓ A WINDOWS 10

De ben segur que tothom més o menys informatitzat ha vist que a molts ordinadors surt l'oferta d'actualitzar-se a Windows 10 des de les versions 7, 8 i 8.1 (les versions anteriors han de passar per caixa), i és un avís força pesat perquè no és una finestra petita com sol ser habitual, sinó que a la cantonada on és el rellotge de l'ordinador apareix un anunci oferint aquest canvi de forma totalment gratuïta.

No ens enganyem, el fet que Microsoft ens ofereixi un sistema operatiu de forma absolutament gratuïta és molt temptador, i més tenint en compte que fins ara no havia regalat mai cap versió, ans al contrari, sempre ha posat uns preus que ens fan comprendre per què el Bill Gates és l'home més ric del món.

La veritat és que vaig intentar actualitzar un dels ordinadors que tinc a Windows 10 per a poder avaluar el seu funcionament, i les quatre o cinc vegades que ho vaig provar em va donar problemes, la qual cosa confirma la màxima que no es pot instal·lar un programa fins que no porti com a mínim 6 mesos al mercat, ja que aquest temps és el mínim perquè Microsoft tregui les correccions necessàries per tal que el programa funcioni correctament i, no menys important, els fabricants de dispositius actualitzin els controladors dels seus productes.

Encara que hi ha usuaris que ho han actualitzat i els funciona millor que abans, hem de pensar que no només hi ha el risc de perdre dades durant l'actualització del sistema operatiu, cosa que ja han pogut comprovar alguns usuaris, sinó que un cop instal·lada la nova i flamant versió de Windows ens podem trobar que algun programa dels que teníem abans a l'ordinador ha deixat de funcionar i que aquella impressora que vam comprar fa un any ja no imprimeix perquè no s'entén amb l'ordinador.

Aquests casos ja ens han arribat al taller i poca solució podem oferir als usuaris que no passin per contactar amb el fabricant del programa i del hardware que ha deixat de funcionar per demanar-los una solució, la qual no oblidem que no estan obligats a oferir, ja que ells sempre han garantit el funcionament del software i del component en qüestió amb el sistema que hi havia al mercat en el moment de la seva fabricació, però no amb els sistemes operatius nous que puguin sortir al mercat.

I si el fabricant ofereix la solució d'actualitzar el seu software sol significar tornar a passar per caixa, és a dir, que encara que el sistema operatiu Windows 10 hagi estat gratuït, la despesa col·lateral que impliqui actualitzar tot el sistema ens pot costar uns calerons que no esperàvem.

I és que gratis, el que es diu gratis, al món de la informàtica hi ha ben poca cosa.

Amb tot, si voleu actualitzar a Windows 10, procureu-vos un disc dur extern per a fer-vos una còpia de seguretat de tota la informació important que pugueu tenir a l'ordinador, no tinguéssim un disgust que després no es pogués solucionar.

Salut!

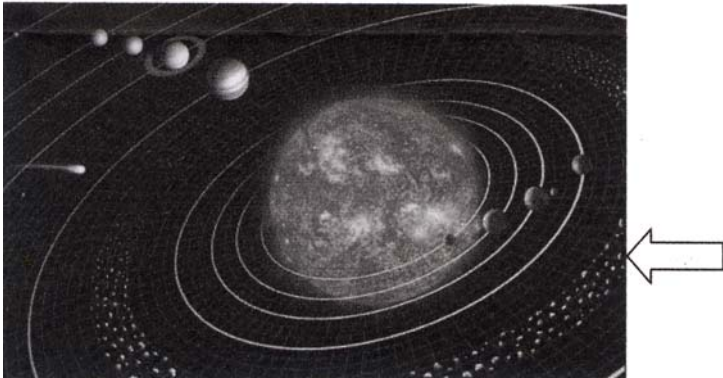
Jordi Manrique

EL CINTURÓ D'ASTERÒIDES

Tornem a a la nostra pàgina d'astronomia, i en aquesta ocasió per parlar d'un dels fenòmens celestes més misteriosos del nostre sistema solar.

Com tots sabeu, el sistema solar està format pel Sol en el centre de tot el sistema, i per tot un conjunt de cossos que giren al seu voltant, planetes, satèl·lits, cometes i els asteroides.

Què són els asteroides? Doncs ben bé no ho sabem. Entre tots els científics que els han estudiat no hi ha unanimitat científica. Les tres versions més valorades, de tot un conjunt d'idees més o menys fantàstiques, són:

- a) Roques viatgeres per l'espai que en aproximar-se al Sol han estat atrapades per la gravetat solar, que ha alterat fortament la seva trajectòria fins a fer-los precipitar-se contra l'astre rei i desaparèixer. Aquesta teoria proposa un camp de roques que envoltaven l'astre rei, com una espècie de globus en què el Sol ocupava el centre.
- b) Una altra teoria defensa la possibilitat de l'existència d'un altre planeta entre Mart i la Terra i que a causa de la influència gravitatòria dels planetes interiors, Mercuri, Venus i la Terra, per un costat, i l'enorme poder gravitacional del gegant Júpiter per l'altre, va originar una sèrie de tensions en l'hipotètic planeta, que el va fer esclatar i va provocar un anell de roques atrapades en el camp orbital que avui coneixem.
- c) Mantenint el mateix origen, i amb això quasi bé tots estan d'acord, els que circulen en una franja en què la influència de la gravetat solar els va atrapar i, regulant la seva velocitat, va causar que tots aquests fragments de roques s'anessin ordenant fins a formar una anella relativament uniforme que va aconseguir una posició estable en el sistema, que al mateix temps va ajudar a provocar que les més voluminoses i normalment les de major força de gravetat anessin agrupant les més pesades, que alhora feien més potent la mateixa inèrcia que les han fet restar «presoneres» d'aquest gran camp gravitacional, i les ha anat col·locant en una anella prou estable per restar fixada en una òrbita on sembla que es mantindrà uns quants «dies» més.

ELS GATS A L'ANTIC EGIPTE

En l'antic Egipte els gats estaven considerats com animals sagrats, creien que en el seu cos hi havia l'ànima de Bastet, deessa egípcia de la llar i la felicitat, representada amb cos de dona i cap de gat.

Segons la mitologia egípcia, el déu del sol, Ra, enfadat amb els homes, va enviar a la terra la seva filla encarnada en Sekmet, una lleona molt ferotge, per castigar-los. Aquesta va embogir i va matar centenars d'egipcis. Ra va haver d'enviar el seu guerrer Onuris per pacificar Sekmet, i aquesta es va convertir en la deessa Bastet.

La dualitat d'aquesta deessa està reflectida en l'associació del sol i la lluna, així que Bastet, associada al sol, representa una deessa bona, amable i protectora, mentre que Sekmet és associada amb la lluna i representa l'esperit misteriós i independent que tenen els gats.

La deessa Bastet va ser tan important a Egipte, que es van aixecar temples per al seu culte, com el de Bubasti en el delta del Nil.

Els gats gaudien d'un estatus molt important, la seva mort era considerada una tragèdia i fins i tot s'havia de portar dol, els embalsamaven i els enterraven en panteons.

Era tanta la importància dels gats, que explica una llegenda que en la batalla de Pelusium, en el baix Egipte, entre els egipcis i els perses, aquests últims van fer servir imatges de gats als seus escuts i els egipcis no van poder atacar i van rendir-se.

RETORN A LES AULES

Ja s'ha iniciat el nou curs, les aules tornen a estar plenes de nois i noies amb una gran il·lusió per començar de nou, amb companys de sempre i de nous que coneixeran. Comencen amb moltes incògnites de quins tutors i especialistes tindran aquest curs... Tots, uns i altres, alumnes i mestres, estan un xic nerviosos, nervis que s'aniran calmant amb el pas dels dies, quan sorgeixi la confiança fruit del tracte diari.

Tots junts faran un lligam el més democràtic possible, en parlar de democràcia no em refereixo a l'expressió sovint devaluada per l'exercici de la vida política que conformen les institucions que ens governen. Em refereixo a un sentit democràtic de participació, de prendre part en la construcció del dia a dia a l'aula i l'entorn, d'organitzar-nos per tirar el curs endavant, de formar els alumnes en un exercici responsable, reflexionant i compartint decisions.

S'ha definit la socialització com el procés mitjançant el qual una persona aprèn a ser membre participant d'una societat, ja que es tracta d'un concepte que abasta totes les dimensions del ser humà: psicologia, sociologia, ètica, antropologia... Implica un procés de participació en llocs cada vegada més nombrosos i diversos, aprenent les normes socials que els permetran adaptar-se als entorns i a desenvolupar-se en els rols socials.

L'escola juga un rellevant paper per ajudar el noi i la noia a preparar-se per viure en aquesta societat, en què hi ha tants rols diferents. L'adquisició d'aquesta competència social està relacionada especialment amb la possibilitat d'interacció amb els companys i companyes que hi ha a les aules.

La diversitat que hi ha a les escoles facilita el creixement dels alumnes com a persones i com a ciutadans.

Carme Giralt
Educadora social

PER PENSAR-HI UNA MICA

Sovint la rutina del dia a dia ens absorbeix de tal manera que freqüentment deixem de fer moltes coses que realment són importants, que no ens costen gens d'esforç i que ens poden omplir de felicitat i satisfacció.

Aturar-nos un segon i mirar el cel, compartir una conversa o un t'estimo amb la mare o el pare que cuidem amb la plena consciència de la sort que tenim, observar els nostres fills mentre juguen o jugar amb ells tranquil·lament, compartir una estona amb la família o els amics són algunes de les coses que sovint no fem perquè fem tard o tenim pressa o ens esperen mil altres obligacions.

El temps passa i un dia la vida fa que ens aturem i que ens adonem quants t'estimo han quedat sense dir, quants moments hem desaprofitat amb els fills crescuts que ja no ens necessiten, quant de temps fa que no compartim una estona amb els amics o familiars dels quals ens hem distanciat o que ja no hi són...

La felicitat no hauria de ser una fita sinó un camí en el qual tots els moments són importants.

Veure cada dia com una nova oportunitat de fer millor les coses, d'estimar amb plenitud, de perdonar i ser perdonats no és gens fàcil, però no és una tasca impossible.

Si ens acostumem a reflexionar, a donar a les coses la importància que realment tenen, a posar nom als sentiments i emocions, a gaudir de les petites coses de cada dia, a estimar i a saber-ho dir, potser aconseguiríem ser adults preparats per gaudir de la vida en plenitud i serem exemple per als nostres infants, que esdevindran adults felïços.

LA RASA DEL CARRER ARAGÓ

El 17 de desembre de l'any 1881, el govern de Madrid aprovava les obres de la rasa del carrer Aragó, des del carrer Casanova fins al de Sicília, construint-se un túnel pel passeig de Gràcia i catorze ponts a nivell per un altre nombre igual de carrers transversals. Aquesta decisió no va agradar gens a l'Ajuntament de Barcelona, i menys als veïns i propietaris de les cases i solars d'aquesta avinguda. Un any més tard, començaven a circular els trens de les línies de Tarragona, Barcelona, i França. Així quedava acabada aquesta gran obra, però els veïns del «carrer Foradat», tal com era conegut per molts pagesos que visitaven Barcelona, haurien de suportar durant molts anys, fins a arribar a l'electrificació de la línia, els grans inconvenients del fum i soroll de les pesades màquines alimentades amb carbó.

No fou fins al 8 de gener de 1957, en temps de l'alcalde Antonio Maria Simarro, que es va iniciar la cobertura del carrer Aragó. L'eliminació de la rasa seria motiu de joia i alegria per tot el veïnat d'aquesta artèria. Aquesta obra fou enllestida l'any 1959, sent alcalde José Maria de Porcioles.

Les obres de cobertura del carrer començaren pel tram Urgell-Muntaner; seguiria després Muntaner-Balmes, Balmes-passeig de Gràcia, Llàlria-Girona i Girona-Roger de Flor. Així finalitzaven 76 anys de molèsties i penúries per part del veïnat del carrer Aragó.

ANY 1928

-Obres en la rasa de l'avinguda de Roma.
-ARXIU CUYÀS (Col·lecció Alfons Aragó).

ANYS 1924-1926

-Zona Glòries-Diagonal. Tren de viatgers amb la locomotora a vapor de la sèrie MZA 1601-1660, construïda per la MTM, entre els anys 1924-1926.
Escudero, cap als anys 1930.
(Col·lecció Alfons Aragó).

LA RASA DEL CARRER ARAGÓ

El tren de Casp a l'avinguda de Roma, de Barcelona.

FOTO: Bonaventura Coll
(Col·lecció Alfons Aragó).

LA CASTANYADA

La castanyada és la festa de la tardor. Comemora l'estació en què la natura sembla que quedi sense vida: les fulles de molts arbres cauen, els animals es preparen per a l'hivern i moltes aus emigren. Per això dediquem aquesta festa a recordar les persones mortes.

L'origen de la castanyada és molt antic. La festa tal com la coneixem ara ve del segle setè. Es creu que prové dels actes en honor dels morts que es feien a les tribus primitives pel costum que hi havia de celebrar-ho menjant productes típics de la tardor: castanyes i altres fruites seques.

Celebrem la castanyada el dia abans de Tots Sants, és a dir, el 31 d'octubre. Durant el dia, en algunes escoles, i al vespre, en algunes cases, fem la castanyada menjant castanyes torrades, moniatos i panellets. Els panellets estan fets amb ametlla mòlta i sucre, productes que es conserven molt bé. Al principi es solien fer a casa i encara se'n conserva el costum, però també és habitual comprar-los a la pastisseria o al forn.

En algunes localitats catalanes es celebren castanyades populars, torrant les castanyes en una foguera al mig de la plaça (recordo haver estat a la festa de la localitat de Viladrau).

Les castanyes i els moniatos són uns productes molt típics de la tardor. Abans les castanyeres, algunes velletes i ben guarnides de roba, s'encarregaven de coure-les a les parades al carrer. Ara aquesta imatge típica de la tardor s'ha anat perdent.

I el Halloween? Estàs preparat per passar por? Això és un altre tema!!!

TORRÓ DE XOCOLATA

INGREDIENTS

- 150 g de xocolata amb llet amb avellanes trossejades
  - 150 g de xocolata amb llet amb ametlles trossejades
  - 200 g de xocolata negra fondant per a postres
  - 70 g de llard de porc ibèric
  - 80 g de Choco Krispies (arròs cruixent inflat i xocolatat)
- Ens cal un motlle de silicona rectangular.

PREPARACIÓ

1. Trossegeu les xocolates en un cassó i poseu-les al bany maria o al microones a mínima potència, vigilant cada 30 segons el procés mentre es van fonent, perquè no es cremi.
2. Foneu el llard uns segons al microones, només un cop de calor, sense arribar a escarfar-lo, per trencar-ne la duresa, no gaire calent...
3. Seguidament s'afegeix a la xocolata i remenem fins a aconseguir una mescla homogènia. Ho deixem entebeir una mica i hi aboquem els Choco Krispies. Mesclém bé. Afegiu els Choco Krispies i remeneu-ho bé amb una espàtula.
4. Dipositeu-ho en un motlle de silicona tipus plum cake i igualeu-lo amb l'espàtula. Aixequeu una mica el motlle i doneu-li uns copets contra el taulell. Deixeu reposar unes 4 hores o, millor, d'un dia per l'altre.

CONSELLS

- Com millor sigui la qualitat de la xocolata, millor us quedarà. Això és molt important.
- Si us agrada que en els torrons es vegin les ametlles o les avellanes senceres, haureu de comprar les xocolates amb la fruita seca sense trossejar.
- La versió més elaborada és barrejar xocolata amb llet i xocolata negra i afegir les avellanes i les ametlles trossejades o qualsevol altre ingredient que us agradi: nous, festucs, panses, guindes, pinyons, etc.
- Podeu substituir el llard per mantega, però el gust del llard de porc és neutre, no es nota, i li dóna una lluentor i una consistència i textura molt especial al torró. La mantega en canvi

Recepta extreta de la web «WEBOS FRITOS»

Mayo 2015, extremadamente cálido y seco

El mes de mayo fue extremadamente cálido, con una temperatura media sobre España de 19,0° C, valor que supera en 2,4° C a la media de este mes (Período de Referencia: 1981-2010). Se ha tratado del segundo mes de mayo más cálido desde 1961 sólo superado muy ligeramente por mayo de 1964, que tuvo una temperatura media de 19,1° C.

La oscilación térmica diurna ha sido muy superior a lo normal debido a la abundancia de días soleados, de forma que la media de las temperaturas máximas diarias de mayo ha superado en 3,5° C al valor normal, mientras que la media de las mínimas se situó 1,4° C por encima de dicho valor normal. Ha sido el mes de mayo en el que el valor medio de las temperaturas máximas diarias ha sido más elevado, ligeramente por encima del año 1964.

Mayo tuvo carácter extremadamente cálido en toda la mitad sur peninsular y resultó muy cálido en el resto de España, con excepción de las regiones cantábricas donde tuvo carácter cálido. Las anomalías térmicas positivas superaron ampliamente los 3° C en Madrid, Castilla-la Mancha, Extremadura e interior de Andalucía. El valor de la anomalía térmica disminuye de sur a norte, situándose por debajo de +1° C en gran parte de las regiones cantábricas. Tanto en Baleares como en Canarias mayo tuvo carácter muy cálido, con anomalías térmicas entre +1° C y +2° C.

Durante la mayor parte de mayo las temperaturas se mantuvieron muy por encima de los valores normales, pero el hecho más destacado del mes fue el episodio de temperaturas extraordinariamente elevadas que se registró en los primeros días de la segunda decena, especialmente en Valencia y en Canarias, en el que los valores máximos superaron muy ampliamente los anteriores registros máximos de mayo en numerosas estaciones e incluso en algunos puntos se acercaron a los máximos absolutos para cualquier mes del año. En este sentido cabe destacar entre estaciones principales el valor de 42,6° C registrado el día 13 en Lanzarote-aeropuerto y el día 14 en Valencia-aeropuerto. Esta temperatura máxima observada en Valencia-aeropuerto supera en 19° C al valor medio para esa fecha y en 6,6° C el anterior valor máximo de mayo de la serie histórica de esta estación, mientras que el valor observado en Lanzarote supera en 6,0° C al máximo anterior de mayo y en 18° C al correspondiente valor medio. También se superaron, entre los días 13 y 14, los 40° C en Murcia-alcantarilla (42,5° C), Valencia (42,0° C), Córdoba (41,2° C) y Sevilla (40,8° C). En la tabla I que se anexa a este avance se incluye el listado de estaciones en las que se han superado los registros de temperatura máxima absoluta del mes, mientras en la tabla II se listan aquellas en las que se trató del mes de mayo de temperatura media más elevada de la serie histórica.

Las temperaturas mínimas del mes se registraron entre los días 6 y 7 y, sobre todo entre el 20 y el 22, cuando bajaron significativamente las temperaturas, sobre todo las nocturnas, y se llegaron a registrar algunas heladas en zonas montañosas y en algunos puntos muy dispersos de la meseta norte. Los valores mínimos entre estaciones principales correspondieron al Puerto de Navacerrada con -2,5° C el día 21, seguido de Molina de Aragón con -1,7° C el día 22. El valor mínimo entre capitales de provincia correspondió a Valladolid-Villanubla con 0,3° C el día 20 y a Segovia con 0,4° C el día 22.

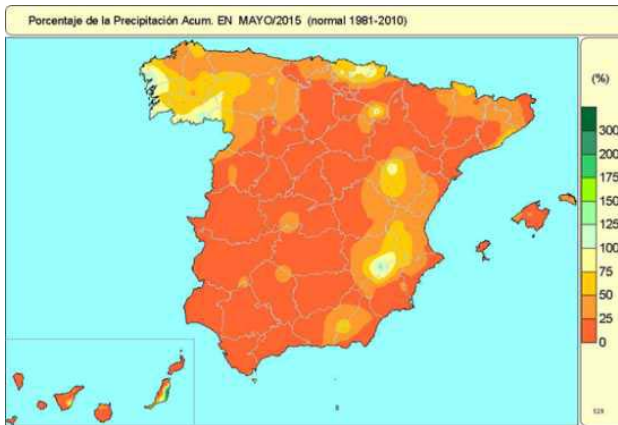
Precipitaciones

Mayo fue extremadamente seco en conjunto, con una precipitación media sobre España que sólo ha alcanzado el valor de 17mm, lo que supone algo más del 25% del valor medio normal de este mes que es de 61mm. (Período de Referencia: 1981-2010). Ha sido el mayo más seco en conjunto de la serie iniciada en el año 1947.

Las precipitaciones quedaron por debajo de los valores normales en prácticamente todas las regiones, e incluso en la mayor parte de España no alcanzaron ni siquiera el 25% de dicho valor. En numerosas estaciones, que se relacionan en el anexo III a este avance, se ha tratado del mes más seco de la correspondiente serie histórica.

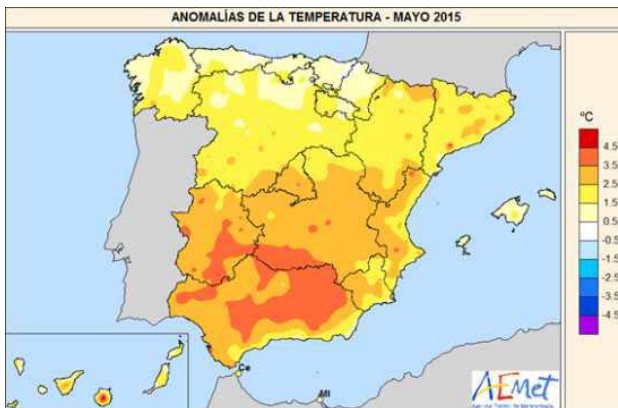
En la primera decena de mayo las precipitaciones afectaron principalmente al noroeste peninsular, mientras que en el centro peninsular, Andalucía, Baleares y tercio oriental no se produjeron precipitaciones en este período. Las precipitaciones fueron importantes en Galicia, especialmente en el oeste y sur de la comunidad, donde en diversas zonas las cantidades acumuladas superaron los 100mm.

En la segunda decena se registraron precipitaciones en las regiones del norte y este, así como en Baleares, que fueron más importantes en Cantabria y País Vasco. Las mayores cantidades acumuladas, del orden de los 50mm, se registraron en la provincia de Guipúzcoa y en el noroeste de Navarra.

En la tercera decena se registraron algunas precipitaciones, en general asociadas a tormentas y con una distribución muy desigual, por amplias zonas del país. Estas precipitaciones fueron débiles en general, siendo más importantes, con valores superiores a 20mm, en algunos puntos del Sistema Ibérico y de los Pirineos, así como en Ceuta y Melilla.

A lo largo del mes de mayo no hubo situaciones que dieran lugar a precipitaciones intensas, y se puede destacar como episodios más significativos: las precipitaciones que se registraron en los primeros días del mes en el noroeste peninsular y las precipitaciones asociadas a tormentas que se produjeron en áreas del Sistema Ibérico el día 30. La mayor precipitación diaria del mes en un observatorio principal se observó en Santiago de Compostela con 40,1 mm el día 4.

José Miguel Barrachina
Asesor meteorológico
21

EL LLOP VIU

Lluís Aragay i Mayolas

*La teva feina ja ho diu:
projectes amb il·lusió
allò que encara no és viu
i ningú en té cap noció.*

*Raonant, la intel·ligència,
fa realitat el futur!
Vols una millor ciència
que donar llum a l'obscur?*

*La colla que vam formar,
nosaltres amb les xicotes,
fou profecia del demà;
«all i oli fan bones rostes».*

*Junts: ideal i vocació;
van fer, de forma natural,
que allò que era delineació,
tingués cos amb plena acció
i en el futur fos normal!*

*«**El Llop**» és la teva preferència,
per astut, caçador i imaginatiu.
Quan vàrem dictar sentència,
el veredicta fou: «**Viu!**»*

Josep Vendrell

(Isard Sincer)

“PARLEM DE BOLETS “

Dissabte 14 de novembre de 2015, a les 7h de la tarda
CONFERÈNCIA I MOSTRA GASTRONÒMICA

Bolets, metzines, i medicines

Conferenciant:

Dr. Piqueras (membre de la Societat Catalana de Micologia)

Moderador: Sr X. Noguer

Al local social de Gent del Masnou.

Diumenge 15 de novembre de 2015, a les 8h del matí,
a la plaça Marcel·lina de Monteys del Masnou.

(plaça dels Cavallets)

XVIII TROBADA ANEM A BUSCAR BOLETS

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden anar directament al **Pla de l'arròs**, (dipòsit de l'aigua) a les 9h del matí, on per iniciar la trobada menjarem uns bons entrepans.

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Organitza per: Amics i Antics Escoltes del Masnou amb la col·laboració de Gent del Masnou, La Caixa, Ajuntament del Masnou.

e-mail: akelamasnou@gmail.com

e-mail: akelamasnou@hotmail.co

"la Caixa"